

[Flygaard]

tåler ikke nogen ændringer, man accepterer ikke, at nogen får mere, man accepterer ikke, at nogen får mindre i en forhandling, de skal alle have det samme.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Nej, hr. Flygaard. Jeg talte om situationen, som den er i april-maj 1981, hvor godt 90 pct. af arbejdsmarkedet har klaret sine overenskomstsituationer. Hvis vi skal til at tilrettelægge situationen fra og med foråret 1983, så er der i allerhøjeste grad grund til at lave ændringer i lønrelationerne, herunder at det erhverv, som hr. Flygaard tilhører, nemlig folketingsmændene – hvad han forhåbentlig ikke er til den tid – skal have deres løn nedsat ganske væsentligt i forhold til slagteriarbejdernes løn.

(Kort bemærkning).

Flygaard (DR):

Jeg vil gerne sige til hr. Glistrup, at det er jo ikke forholdene i 1983, man skal have ordnet på nuværende tidspunkt; det er forholdene i 1981, og det burde være arbejdsmarkedets parter selv, der fik lov til det.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

I 1981 er løbet kørt.

Formanden:

Hr. Flygaard er en modig mand og har bedt om ordet for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Flygaard (DR):

Det skal så blive min sidste bemærkning. Nej, hr. Glistrup.

Formanden:

Jeg gør opmærksom på, at der ikke er noget, der hedder korte bemærkninger for ministre, men man har jo lov at...

Arbejdsministeren (Svend Auken):

Ja, vi har jo alle vore problemer. Jeg vil gerne sige noget ganske kort her til afslutning på debatten.

Først til hr. Glistrup. Jeg er enig med hr. Glistrup i, at jeg anlagde en alt for elskværdig vurdering af hr. Glistrup i mit første indlæg, da jeg troede, at hr. Glistrup ville ligestille slagteriarbejderne med andre grupper, der ikke har mulighed for at strejke, fordi de udfører en vital, samfundsnyttig opgave. Jeg gik ud fra som givet, at hr. Glistrup ville give slagteriarbejderne de samme rettigheder med hensyn til tryghed i ansættelsen osv., som tjenestemændene har, men det forstod jeg ikke var tilfældet. De skulle i modsætning til tjenestemændene blot underkastes diktater fra en permanent tvungen voldgift. Jeg beklager altså meget, at jeg fejldforklede hr. Glistrups bemærkninger her.

Det er ikke rigtigt, at regeringen gennem dette lovgivningsinitiativ har sat konfliktmuligheden ud af kraft på arbejdsmarkedet. Rent faktisk findes der – hvad der jo i sig selv ikke er nogen ønskelig tilstand – konflikter også på meget alvorlige områder i øjeblikket, uden at regeringen har grebet ind. Jeg synes, det er vigtigt at slå fast, at det er en meget speciel situation, der i dette tilfælde fremkalder et forslag til lovgivning på området, efter at alle forhandlingsmuligheder er udtømt.

Jeg skal bekræfte det, som hr. Niels Anker Kofoed sagde i et svar til hr. Mølgaard, at det ikke er folketingets opgave at fortolke de overenskomster, der fornys på det grundlag, der er aftalt mellem parterne; det er alene de normale fagretlige instanser, denne opgave påhviler.

Endelig skal jeg sige til hr. Enggaard, at grunden til, at jeg måske brugte lidt stærke ord til at beskrive venstres og konservatives adfærd i dette spørgsmål, var ikke, at jeg ikke tror, at de to partier også tænker på spørgsmål som landbrugserhvervets betrængte økonomi, eksportinteresser osv. Nej, det var, fordi jeg mente, at det, at man i en situation, hvor forhandlingsmulighederne ikke var udtømte, overhovedet anmeldte en forespørgsel, trak den tilbage, genanmeldte den osv., var med til at køre et politisk spil, som bestemt ikke har gavnet mulighederne for at nå til det, som jeg tror også hr. Enggaard er enig med mig i var det ønskeligste, nemlig en direkte løsning mellem parterne.

Hermed sluttede forhandlingen